

Jagd: Forsaa vidt den ærede sidste Taler skulde have næret nogen Betyrning for, at man i Thy havde ventet at finde Beredvillighed hos ham, maa jeg bevolige ham; jeg tror ikke, at der er der nogen som helst Tilbøielighed dertil, ialtsald findes der ikke Spor deraf hos mig. Derimod kan jeg henvise til Betænkningen for at finde Stadfæstelse paa, hvad jeg har udtalt, saavel som til Udtalelser her i Salen. Det kan Enhver læse og lægge den Betydning dertil, som han efter almindelig Sprogbrug tror kan lægges dertil; Mere forlanger jeg ikke.

Høgsbro: Jeg maa dog, da jeg har havt den Ære at være Formand for Udvalget, tillade mig at sige, at, hvis det ærede Medlem vil lægge det ind i Betænkningen, som han udtalte, tror jeg, at det er aldeles uberettiget. Udvalget har ikke villet lægge noget Saadant ind i Betænkningen og heller ikke lagt det.

Jagd: Ja, den ærede sidste Talers Mening er jeg ikke altid saa heldig at forstaa. Dengang han vindicerede Udvalget Ret til ogsaa at underkaste Thistedanlægget Behandling i dette Udvalg, troede jeg, at det skete af Interesse for Thisted Jernbane, og jeg havde ingensomhelst Anelse om, at Meningen var, at Thisted Jernbane skulde slaas ihjel i Udvalget. Det er jo muligt, at den Forklaring, der er givet i Betænkningen, senere kan blive opfattet af mig paa samme Maade, som jeg nu har opfattet Interessen for Thistedanlægget. Jeg vil imidlertid, uagtet jeg ikke har Betænkningen ved Haanden, fastholde, at der dertil findes en Erkendelse af, at der maa gjøres Noget i den Retning, jeg har antydet.

Ordføreren: (S. Petersen): Jeg har ingen særlig Grund til at blande mig ind i den Strid, der har været mellem de tre sidste Talere med Hensyn til, hvorledes Betænkningens Ord skulde forstaaes. Da vi havde Sagen her til anden Behandling, udtalte det ærede Medlem et Par Gange det Spørgsmaal: Skal jeg nu slaa mig til No, skal jeg nu slaa mig til No med Hensyn til Thistedbanen? og da bad jeg ham indstændig ikke at slaa sig til No, men arbejde videre fort, idet jeg paa Udvalgets Vegne kunde erklære ham, at der ikke var nogen som helst Grund til at slaa sig til No. Jeg har dengang aldeles bestemt udtalt Udvalgets Opfattelse med Hensyn til Thistedbanen. — Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) kom med denne Hensigt om fælles Dristbestyrelse, kan jeg ikke andet end slutte mig dertil. Det forekommer mig, som om Forhandlingen om Banen navnlig med Hensyn til det uheldige Hindstrup, noget havde Karakteren af, at der var en vis Nivalisering imellem Byerne Randers og Aarhus. Jeg vilde betragte det som i høj Grad utilbørligt, hvis man ikke kunde bringe det til at faae en Fællesbestyrelse. Lige over for saadanne private Bane-

anlæg maa man være forsigtig for, at ikke smaalige Trafikker skulle komme frem. Jeg tror, at det under Forhandlingerne om disse Baner har viist sig, at der var Noget tilstede, der kunde fremkalde saadanne Trafikker. Jeg kan kun tale paa egne Vegne, idet Spørgsmaalet slet ikke har været fremme i Udvalget, men jeg vil tillade mig at anbefale den høitærede Indenrigsminister at bidrage, hvad han kan, til, at saadanne Smaaligheder blive forhindrede. — Naar det ærede Medlem fra Grenaa (Bønloffte) og det ærede Medlem fra Aarhus (Singerlev) have omtalt den Norm, hvorefter Udvalget har sagt, at Expropriationsudgifterne skulle gaa, og det blev antydet, at man mulig, hvis de skulde overtage den fastsatte Sum, kunde henvende sig angaaende en mulig større Understøttelse, saa tror jeg dog, at dette Saab maa anses for fuldstændig forgyves. Hvis det skulde komme dertil, at man satte en vis bestemt Sum, og man saa, saa snart Expropriationsudgifterne oversteg denne bestemte Sum, kunde henvende sig for at bede om Mere, vilde en saadan Bestemmelse aldeles ingen Betydning have. Det forekommer mig, at dengang disse private Baneanlæg først kom frem, var der ikke fra Regjeringens Side stillet noget Forslag om, at Expropriationsudgifterne skulde afholdes af Staten. (Indenrigsministeren: Jo!) I ethvert Tilfælde ved jeg dog, at det vedkommende Udvalg — jeg troede, at det var dette, som havde opstillet Reglen — dengang sølte, at det vistnok maatte være absolut nødvendigt; thi man troede i Grunden ikke, at der vilde blive anlagt nogen Bane. Det har imidlertid viist sig, at det, som baade Regjeringen og det vedkommende Udvalg ansaa for at være afkrækkende, nemlig det betydelige Beløb, som det stillede i Udsigt, at Befolkningen skulde yde, ikke har havt noget Afkrækkende ved sig, men at der tværtimod er kommet den ene Fordring om Baneanlæg efter den anden. Vi ere jo endnu ikke ret gamle med Hensyn til Erfaring om disse private Baneanlæg, og det turde dog være muligt, at der kunde ske nogle Ændringer med Hensyn til, hvad Staten skal skyde til. I Betænkningen var der ganske fort nævnt den Mulighed, at Saadant kunde ske, idet der var antydet, at det ikke var aldeles bestemt fastslaaet, at ethvert fremtidigt Jernbaneanlæg skulde have de 80,000 pr. Mil i Tilskud, fordi det kunde være, at den Higen efter nye private Baneanlæg kunde faae en Karakter, som maatte være betænkelig i flere Henseender. Der har været Tilfælde, hvor Expropriationsudgifterne synes at være stegne i meget høj Grad, og jeg vil da sige, at der for en stor Del for dem, der ikke nyde godt af disse Baner, men dog i Arvinger skulle skyde til, er noget uhyggeligt i, at Expropriationsudgifterne stige i høj Grad. Jeg skal for at tage et Exempel og blot med Hensyn til Svendborg-Odense Banen gjøre opmærksom paa, at det ingen Behagelighed er for Langeland stadigt at skulle betale Expropriationsudgifter dertil, uden